

KISCSERI MIHÁLY

Lopott utasbeszély

(avagy szerelmes novella)

Lekísért. Valójában
könnyű útitáska: váltás
ruha, női semmiségek,
ez, az – tényleg ennyi!

Súlyfelett cipelte
utánam. Még hallottam:
retesz a lépcsőház ajtaja
mögötte – engesztelhetetlenül.

„Nézd! Dara hull!”
Az az igazság: akkor
vettem észre. Mindig
így volt.

„Hó” – mondtam.
„Pilinkézik. Majd” – mondta.

Azért a sísapkát a
fülemre húztam: „Nem
illik hozzád” –
tudatosította.

A peronra néző
ablakot választottam.
Még láttam: cipője
orrával dűrűcköl
valamit a koszlott
betonon.

Ablakot is így mosott.
Ezzel az összpontosító
odaadással.

Később – unokáim
felé utaztomban –
elszalasztottam (mindig)
számlálását, nélküle,
az aláereszkedő őzeknek.

A nyílt síkság
mozdulatlan horizontja
az ő peronja lesz ilyenkor.

Tudom, ő helyesbíténé.
De én utazom, nem ő.
Ott maradt
imádott

 hegyvölgyei
között
 az erdők
valamelyik kedvelt
nyiladékában.

*„Nézd a fácán nehéz
röptét!”* – ilyeneket
firkált rám. Tényleg. És
utána mindig őzeket
láttam vele. Darabra
megmondta.

Mostanában sose tudom,
mikor tűnnek fel
az őszi vetés
koratavaszi zöldjében
ezek a suta lények.

Kedvesem, szereti maga
a sudokut?

*2008. február 1 – március 15.
St. – Hatvan – Tokaj – Nyírtelek*

A Karancsról se, magamról se

Mondhatnék bármit a Karancsról.
A Karancsról mit mondhatnék?

Tejtől révült szopós gyerek
beszél-e az anyjáról?

A Karacs volt, amikor én
még nem. Vagyok és ő van.

Ha nem leszek már, a
Karacs még mindig jelenidejű,
mint rég halott édesanyám.

Mégis, kitartó percekre
ismeretlen zugát – szerelemben –
én emeltem a fénybe – örökké-
valóságig – nem a Nap, amit
porcosodó dereka vár.

Így tudtuk minden időben,
mitől döglük a légy, ha Balassi
erre jár. Vele elláttunk az
irtásföldek távolán túlra.

Köpni kell vagy röhögni? –
együtt bujdokoltunk inkább.
Ízlésünkhöz a rémület meredélye
minden időben közelebb állt.
Tagadhatatlan.

A Karacs néma kőbányáinak
vércse villanásainál így néztünk alá.

Imádságos helyhez emelt aztán
erdei út kacskaringója.